

Arrest

nr. 51 553 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2008 dient verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 augustus 2010 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.05.2010 werd ingediend door:

(A., Z.) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het voorgelegde medisch attest opgesteld door Dr. Michel Roland dd. 21.10.2008 is er sprake van een medisch probleem. Volgens de behandelende arts zou betrokkene drie tot zes maanden moeten revalideren waarvan hij de eerste drie maanden niet kan reizen.

De ambtenaar-geneesheer stelt in haar verslag (zie gesloten omslag) dan ook dat het belangrijk is de medische toestand van betrokkene gedurende minstens drie maanden op te volgen. Na drie a zes maanden kan men er van uitgaan dat het herstel is afgerond. Sinds 21.10.2008 werd door betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld. De ambtenaar-geneesheer besluit hieruit dat betrokkene op dit moment niet lijdt aan een ernstige aandoening en volledig hersteld zou moeten zijn.

De ambtenaar-geneesheer concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan: “**SCHENDING VAN ART. 9 EN ART 9TER VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN ART 2 EN 3 VAN DE WET VAN 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING IN BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, ARTIKEL 8 EVRM.**”

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“Verzoeker diende op datum van 23.10.2008 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9ter. Hij nam deel aan een hongerstaking waarvoor hij een aantal maanden diende te revalideren en medische opvolging nodig had.

Het is voor verzoeker onmogelijk, niet enkel om medische redenen, terug te keren naar zijn land van oorsprong.

Dit heeft hij, ten einde raad, willen aantonen door deel te nemen aan een hongerstaking met risico's voor z'n eigen gezondheid. Zo diep zit immers de vrees bij verzoeker om terug te moeten keren naar z'n land van oorsprong.

Verzoeker meent dat een terugkeer een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker diende dan ook een aanvraag in op basis van artikel 9bis en op basis van punt 2.8A van de instructie dd 19.07.2009 die momenteel hangende is.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is, gezien deze aanvraag, voorbarig.”

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van het middel op omdat verzoeker niet de minste duiding geeft omtrent de beweerde schendingen van het Verdrag van de Rechten van de

Mens en de fundamentele vrijheden. Voorts brengt hij geen middel aan dat in rechtstreeks verband staat met de bestreden beslissing.

2.3. Uit het enige middel zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wat in verband kan bestaan met de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

Het betoog van verzoeker waarbij hij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kan niet gevolgd worden nu verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). In het verzoekschrift geeft verzoeker een beschrijving van de oorzaak van zijn ziekte (hongerstaking) en stelt hij dat zijn vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst "*diep zit*." Hij beweert dat een terugkeer onmogelijk is, en dit niet alleen omwille van medische redenen. Verzoeker laat echter na in concreto uiteen te zetten waarom een terugkeer onmogelijk is. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

In de mate dat dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

Voorts stelt verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig is omdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende is. Het komt de Raad niet toe te raden welke rechtsregel of beginsel verzoeker met deze bewering geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een opsomming van feiten en vaststellingen zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die hij geschonden acht, en een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Er dient te worden vastgesteld dat de overige in het kopje aangehaalde bepalingen niet zijn uitgewerkt en de onderdelen geen middel kunnen uitmaken in de zin van de voornoemde bepaling. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN